

Arvo Tuunaisen muisteluksia

sukukokouksessa 10.10.1998

Anna ja Taneli Tuunainen olivat hyvin uskonnollisia ja kasvattivat perillisensä sen mukaisesti. Suku oli maanviljelysväkeä. Maata oli satoja hehtaareja. Sitä hoidettiin taitavasti ja uutta peltoa raivattiin.

Tanelilla ja Annalla oli yhdeksän lasta, jotka kaikki olivat oman talon töissä. Taloja oli omistuksessa kolme, joissa kaikissa oli asuttavaa väkeä ja työkelpoisia ihmisiä.

Mutta sitten tuli sota vuonna 1939. Se mullisti kaiken elämän. Kaikki miehet ja osa naisia joutui taistelukentille. Kukaan ei kuitenkaan haavoittunut saati jäänyt sinne. Vuonna 1940 sota loppui ja jouduttiin lähtemään evakkoon Tornion lähelle Liakkaan.

Palasimme toisen sodan alettua ja rintaman mentyä kotipaikkamme ohi. Paikat oli osaksi purettu, osaksi runneltu. Jouduimme korjaamaan vauriot ennen kuin taloon päästiin asumaan. Ruokaa oli niukasti ja perunaa kaivettiin jäätyneestä maasta. Salolle rakennettiin uusi asunto, koska naapuri oli vienyt vanhan pois.

Toisen sodan päättyessä jouduimme taas evakkoon ja jättämään kaiken sen omaisuuden, mitä olimme saaneet tässä välissä kerättyä. Siirryimme Etelä-Pohjanmaalle, osa ruotsinkieliselle alueelle Pirttikylään. Monista vanhemmista tuntui vaikealta, kun vieras valtio määräsi asioista niin armottomasti.

Taas aloitettiin kaikki alusta. Ei ollut huonekaluja eikä kunnan vaatteitakaan, nukuttiinkin lattialla. Tämä muutto oli Annalle ja Tanelille niin raskas, että he kuolivat kahden vuoden kuluessa. Taneli ehti asua Pirttikylässä vajaan vuoden. Sinne hänet on myös haudattu. Murhe ja suru veivät heidät hautaan.

Kävin katsomassa häntä kaksi viikkoa ennen hänen kuolemaansa. Hän siunasi minut lähtiessäni sanoen, että veisin siunauksen koko suvun jäsenille.

Ajattelin hänen sanomisiaan seuraavasti: Olen syntynyt tuolla kauniissa Karjalassa, missä lapsuuteni, nuoruuteni ja orastavan miehuuteni sain viettää. Oli ihanaa elää tuolla Jaakkiman Metsämiklissä, jossa esivanhempani olivat satoja vuosia eläneet, sinne upeita rakennuksia rakentaneet ja metsistä peltoja raivanneet, kiviä ja kantoja ojista pois kangenneet. Olen unissa näitä raivioita katsellut ja vesi on silmissä herätessä kahahtanut. Toivoin, että olisin saanut hautakumpuni tuonne Jaakkiman hautausmaalle, esivanhempieni rinnalle, kukkivan kummun alle ylösnousua odottamaan.

Tätä iloa ei minulle tulla suomaan, joten tänne lakeuksille hautakumpuuni esivanhempiani odottamaan jään. Kaikkia suvun jäseniä haluaisin siunata omasta ja Anna ja Taneli Tuunaisen toivomuksesta.

Arvo Tuunainen